

Pravá esoterika

Esoterní hodina, Mannheim, 10. března 1911

První plodem naší meditace je získání citu pro to, že usilujeme o spojení s bytostmi vyšších hierarchií a vstupujeme do něj; to se má projevit naším pocitem přijetí do vyšších světů, příchodu na místo, odkud prapůvodně pocházíme - takto to máme prožívat. Tento pocit přijetí do duchovního světa má (musí) být hřejivý a živý. Kdo chce vstoupit do duchovního světa, musí si říci: všechno, úplně všechno se u esoterika musí změnit, jeho pojmy, city i jeho poznatky se musí proměnit. Vezměme si lidský egoismus: jsou to luciferské bytosti, jež nám daly paměť. A zatímco jsme ve fyzickém životě spořiví, jsme v duševně-duchovním ohledu strašlivě rozmařilí. S těmito rozmařile vynakládanými silami však musíme začít zacházet úsporně a proměnit je v síly zření. K tomu musíme pěstovat sebepoznání. Od rána do večera příliš nesobecky rozléváme své city a pocity. Egoismem v duševně-duchovní oblasti tedy musíme teprve projít. Pro esoterika v tom spočívá nebezpečí: nebezpečí zesílení egoismu; proto s každou pravou esoterikou musí jít ruku v ruce morální a intelektuální třibení člověka.

Musíme si uvědomit, že jakožto od esoteriků se od nás žádá nemožné a že o toto nemožné usilujeme. Veškeré úsilí je zkrátka usilováním o dosažení nemožného, a být neegoistický je také něco nemožného.

Musíme se snažit chovat správný cit vůči veškerému vývojovému úsilí. Chtivost po poznání a pokroku není správná, nýbrž máme chovat vážný cit pro povinnost vůči vývoji, neboť božský duch do nás vložil síly, které vytváří bez našeho přičinění, avšak vložil do nás též aktivní síly, které člověk musí rozvinout sám svým činem, a nerozvíjet tyto síly, jež do nás božstvo vložilo ku zdaru vývoje a pokroku lidstva, je největším hříchem proti božskému duchu. A tyto síly v nás jsou tak silné, že nás, byť teprve po dlou-

hém čase, vedou vzhůru do duchovního světa. A proto si má esoterik říci: Budu čekat, neboť vím, že síly ve mně mě povedou - ať za dlouho, či záhy - vzhůru do duchovního světa. - Ony to učiní, jen když se duchovnímu světu náležitě oddáme.

Vedlejší cvičení v nás vytvářejí vlastnosti nezbytné pro fyzickou pláň; jsou to: kontrolované myšlení, vědomé jednání, vyrovnanost atd. Zvolna tak budeme ve svém srdci, ve své duši mít přihrádku, v níž budeme uchovávat to nejsvětější, co máme, v níž jsme esoterici, zatímco jako lidé žijeme venku své životy. Boj se sebou samým i se světem je při tom samozřejmý; stáváme-li se esoteriky, musíme se stát bojovníky.

Na tu spoustu nářků meditujících, že je myšlenky ruší a atakují, lze odpovědět tak, že to jsou bytosti, jež kolem nás poletují a které se na nás se stále větší silou vrhají; tady můžeme říci jen: Buď rád, že tomu tak je, je to úspěch meditace, který ti ukazuje, že myšlenky jsou duchovní mocí. Odvaha, nebojácnost a důvěra: to jsou vlastnosti, které esoterik potřebuje na své cestě.

Rudolf Steiner

GA 266/II